

Paraklétoosz

2020. október 4.

Bátorító gondolat a beteg és bajbajutott embereknek

ISTEN ÓRÁJA - Johannes Rosche

Sokszor úgy érzed, hogy Isten távol van, elhagyott téged - mivel nem jelenik meg abban az órában, amelyben pont szükséged van Rá.

Nem mi szabjuk meg Isten idejét! A háborgó tengeren, az őrzöngő viharban nem siet, mert „még nem jött el az órája”.

Ki kell várnunk Isten ritmusát!

Ki kell várnunk azt az órát, amelyet Isten fenntartott magának!

Különben saját ritmusunkat kényszerítenénk Rá, amikor jajgatunk. Isten a kérést mindenkor meghallgatja - abban az órában, amikor Ő jönnek látja.

„Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim - így szól az Úr.” (Iz 55,8)

Hagyjuk Őt cselekedni, mert végtelenül jobban tudja nálunk, hogy mit kell tennie!

És higgyük rendületlenül, hogy Isten szeretetével minden a javunkra válik! Higgyünk Neki, mert nem a mi terveink szerint, hanem az Ő terve szerint cselekszik.

MI A LEGHŐBB VÁGYAM? – Anzelm Grün

Senki sem tud addig megnyugodni, amíg nem néz szembe saját magával.

Ha idegeskedés és nyugtalanság uralkodik körülötted, de te jó formában vagy, bár észleled az idegességet, mégsem hagyod, hogy megfertőzzön.

Amíg belül zaklatott vagy, addig nem veszed észre a benned áramló energiát. Nyugalomra van szükséged a benned rejlő erő felfedezéséhez.

Először a benső nyugalomra kell eljutnod. A lelki nyugalom a testre is kihat. Ha szíved megnyugodott, akkor tevékenységedet is nyugodtan folytatod, mozdulataid a belső nyugalomból erednek, részese vagy Isten teremtő nyugalomának.

Ha valaki belülről, a lelke mélyéről nem éli át a boldogságot, a vagyon és siker világában hiába fut utána. Soha nem birtokolhat annyit, soha nem figyelnek rá eléggé, soha nem lehet annyira sikeres, hogy ne vágyjon még többre ahhoz, hogy elégedettnek és boldognak érezze magát. A boldogság az ember lelkében lakozik.

Engedd el magad:

bátran lehetsz az, aki vagy!

Pihend ki magad!

Azután továbbmehetsz az úton, amelyre vállalkoztál.

Most azonban élvezd a nyugalmat. Kerülj összhangba önmagaddal. Aki összhangban van önmagával, azt többé semmi sem zökkenti ki a nyugalmaából.

Ha összhangban vagy önmagaddal, ha megleled a belső nyugalmat, eljutsz a benső harmóniára, akkor megérzed a hozzád illő életformát. Ha a belső mértéked szerint élsz, életed gyümölcsöző lesz. Teljes életet élhetsz, és mások számára is az áldás forrása leszel.

ISTEN ÉS AZ ÁLOM – Gyököcssy Endre

Minden teológusnak tudomásul kell vennie a bibliai álmokat és látásokat, egyszerűen azért, mert a Bibliában vannak. Valamiképpen foglalkozniuk kell velük! De a teológusok zöme azon az állásponton van, hogy az Újszövetséggel ez a korszak lezárult. Mivel Isten megadta a legmagasabb rendű kijelentését Fiában, Jézus Krisztusban, az álmok és látomások egyszer és mindenkorra elvesztették jelentőségüket és egészen elhanyagolhatók.

A tétel első felét tökéletesen magamévá tudom tenni. Valóban igaz, Jézus Krisztussal lezárult egy korszak. És új kijelentés, magasabb rendű nem várható sem álomban, sem látomásban. DE: amint hallottuk - éppen a Szentlélek kitöltése utáni beszédben hirdeti Péter -: a Szentlélek maga ihleti majd az ifjakat látomásokra, és a véneket álomra. Tehát *bizonyos jelentősége tovább is megmarad a látásoknak és álmoknak*. Hogy milyen jelentősége - éppen ez jelen könyvünk egyik alapkérdése. Hiszen azt kell látnunk, hogy Isten Jézus halála, feltámadása és a Lélek kitöltése után is *használja ezt a „nyelvet”* övéi felé. Gondoljunk csak az ApCsel 9,20-ra, ahol *látomásban* (s nehéz itt a határt az álom és a vízió között meghúzni) figyelmezteti Anániást Damaszkuszban Saulra, Pálra. Vagy az ApCsel 16,9-ben nem „éjjeli látomásban” - egy macedón férfi alakjában - figyelmezteti-e Isten Pált, hogy menjen át Európába, Macedóniába? — És nem éjjeli látomásban erősíti-e Korinthusban, hogy „*Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass: mert én veled vagyok...*”? (ApCsel 18,9)

Ebből a néhány példából is azt kell látnunk, hogy a Lélek kitöltése után sem hagyja el Isten, hogy ezen a sajátos nyelven is szóljon övéihez; s ha új kijelentést nem is ad, de figyelmeztet, irányít, bátorít, vezet álmok és látomások útján is.

A KEVÉLYSÉG LEKÜZDÉSÉRE – Belon Gellért

Csodálatosnak alkottál, Uram, bennünket!

A gondolkodás eredetisége,
a mérlegelések egyéni látása,
a végzett munkánk egyedisége boldogsággal tölt el.

Az az egyéni is gyönyörűségünkre szolgál,

amit csak mi tudunk adni dolgainkhoz és feladatainkhoz.

Alázattal kérünk, add,

hogy ne ragadjanak el bennünket megszerzett ismereteink,
kialakított nézeteink, velünk nőtt ízlésünk,
megformált ítéletünk boldog birtoklása.

Add, hogy ne tegyen önhittekké

álláspontjaink hősiessége,
ne homályosodjék el magunk-látásától mások véleményének és
mások tetteinek egyedisége és tökéletessége.

És különösen add, ó Atyánk,

hogy meg ne feledkezzünk Veled kapcsolatban,
hogy emberek vagyunk,
csak embernyit ér a művünk és embernyire ér el gondolkodásunk.

Embertársainkkal kapcsolatban pedig ne engedd,

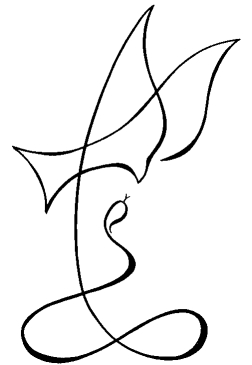
hogy elveszítsük az arányérzékét: egy vagyunk a sok közül.

Egy ember csak egy embernyit tud produkálni,

még ha körülötte sokan is vannak,
akik nem érik el az egy ember teljesítményét.

Add meg, hogy úgy élvezzük emberségünk diadalát,

hogy el ne feledjük emberségünk kicsiségét
és a magunk magányának szegénységét!

HEGEDŰHÚR - Fekete István: Szerelmem

Egy szál érchúrról van szó, melyet nagyon régen vettem a hegedűmre, de megvan ma is. Szólt ez a húr szomorúan, szólt vígan, lassan vagy gyorsan, ahogyan kellett és mindig megéreztem, ha valakinek a szívében visszhangzani kezdett. Féltettem ezt a húrt, mert éreztem, hogy valaki egyszer azt mondja:

- Nem érzi, hogy ez a húr milyen különös lágyan szól?...

Dehogynem éreztem! Már hetek óta éreztem, csak nem mertem szólni. Ekkor azonban letettem a hegedűt, és megcsókoltam azt a kislányt, aki azóta a feleségem.

A hegedű és húr velünk jött a házasságba is. Az öreg hegedűnek azonban mind kevesebb lett a mondanivalója, és mind nagyobbakat hallgatott a szekrény tetején, tokjában ahol hanyatt feküdt, és húrjai néha titokzatosan megpendültek, mintha az emlékezés egerei szaladgáltak volna rajtuk.

Később gyermeksírás verte fel a házat, és a hegedű egészen magára maradt, pedig a húr nekifeszülve várta a vonót, és talán kísérni szerette volna a dalt, ami lágyan és altatón bujkált a bútorok között.

De a hegedűvel nem törődött senki, és amikor mégis kinyitotta valaki, nem én voltam. Feleségem lebontotta a vékony érchúrt, és azt mondta a mosónőnek:

- A tekintetes úr már úgysem hegedül... és mivel vágjam fel a szappant?...

Mert a szappant otthon főztük abban az időben, szép nagy táblákban, és ezt kellett az én húrommal felvágni... Persze azonnal észrevettem, de nem szóltam érte, hiszen igaz volt, hogy már nagyon keveset muzsikáltam, a gyerekeknek pedig kellett a szappan és a tiszta ruha mindennap.

A napok aztán ellépegettek mellőlünk. A gyerekekre se kell mindennap mosni, szappant se főzünk... és feleségem szappanfelvágási gondjai is mintha megcsappantak volna...

- Olyan régen hegedült - mondta nemrég, váratlanul.

- Talán a szappanvágó húrral? - kérdeztem kelleetlenül, de azért levettem a hegedűt és csodálatos, a régi húr rajta volt.

- Jó húr ez, akkor mindjárt visszatettem - mondta a feleségem, és abban a pillanatban, amikor a vonó alatt lágyan megszólalt a húr: nem gondoltunk se a szappanra, se az időre, ami elmúlt azóta, csak a dalra, mely el nem múlik soha.

AZ EGYÉVES HITHIRDETŐ - Nényei Gáborné

Zoárd akkoriban alig múlt egyéves. Fiatalos délmamájánál volt vendégségben, aki az édesanyai utasításokhoz ragaszkodva készítette el a fiúcska kedvenc ételét. A gyerek ebédidőre tisztességesen meg is éhezett, de csak ült, ült az etetőszékben. A dédmama hiába igyekezett etetni a kiskanállal, a gyerek nem nyitotta ki a száját, csak a két kis kezét tárta szét, és várakozón nézett a dédire. Minden igyekezet csődöt mondott, sehogy sem sikerült evésre bírni. Végül a dédi telefonon kért segítséget unokájától, azaz az édesanyától.

- Nem akar enni ez a gyerek, csak a kezét nyújtogatja. Mit csináljak vele?

Mire az édesanya:

- Jaj, elfelejtettem mondani, hogy mi étkezés előtt mindig kézen fogva imádkozunk. Fogd meg a kezét, és imádkozzál vele!

Mit volt mit tenni, több évtizedes szünet után a dédmamának imádkoznia kellett. Zoárd rögvest ki is tátotta a száját, és pillanatok alatt elnyelte kedvenc ebédjét. Azóta a dédszülők együtt imádkoznak a dédunokákkal.

☺ ☹ HUMOR ☹ ☺

Szerzetesi fenntartású gimnáziumban történt, hogy földrajzórán a világtérkép váratlanul ráesett az előtte magyarázó tanár lábára. Ervin atya fájdalmában felkiáltott, mire az egyik diák vigaszképpen megjegyezte: - Tanár úr, az egész világ a lába előtt hever...

Szerkeszti és kiadja: Horváth László kórházlelkész ☎ **20/ 77-386-55; 30/ 849-8280**

<http://korhazkapolna.hu> ; korhazlelkesz.sopron@gmail.com; <http://www.facebook.com/korhazkapolna/>

Kórházkapolna: **szentmise vasárnap 11 órakor**